MEMORIE INTERZISĂ

1

Problema cea mai mare pe care John Heath o avea — şi pe care tânărul n-o recunoştea decât faţă de sine însuşi — era mediocritatea sa absolută. Bietul om era convins că aşa stăteau lucrurile şi, colac peste pupăză, se temea că şi Susan intuia realitatea.

Aceasta însemna că n-avea să lase nimic în urma sa; n-avea să fie promovat în cadrul Companiei farmaceutice Quantum, unde ocupa funcţia de şef de birou; n-avea să ajungă niciodată în vârful piramidei, nici la Quantum, nici în altă parte, presupunând că şi-ar fi găsit o altă slujbă.

A oftat în sinea lui. Peste numai două săptămâni urma să se însoare şi, de dragul logodnicei sale, ar fi vrut să fie capabil să urce pe scara socială. O iubea la nebunie şi voia să strălucească în ochii ei. Pe de altă parte, pentru un tânăr, însăşi căsătoria atrăgea după sine o doză de mediocritate.

Susan Collins l-a privit cu dragoste. În fond, de ce n-ar fi făcut-o? John era destul de chipeş, inteligent şi iubitor, şi, în ciuda faptului că inteligenţa lui nu era neapărat fascinantă, cel puţin nu o călca pe nervi cu o extravaganţă de care alţii făceau atâta caz.

I-a potrivit perna pe care i-o pusese când el se aşezase în fotoliu, i-a întins paharul şi a aşteptat răbdătoare până ce el l-a apucat bine.

— Vezi, fac exerciţii, a zâmbit ea. Vreau să fiu o soţie pricepută.

— Eu sunt cel care o să aibă mai multă bătaie de cap în această privinţă, Sue, a răspuns John, sorbind din băutură. Câştigi mai bine decât mine...

— Oricum, când ne vom căsători, toţi banii vor merge în acelaşi buzunar, a ciripit fata veselă. Vom înfiinţa firma "Johnny & Sue", cu un singur registru de socoteli.

— Tu o să faci contabilitatea, a murmurat tânărul cu deznădejde. Sunt sigur că eu aş greşi prea mult...

— Asta numai fiindcă te autosugestionezi. Când vin prietenii tăi?

— Pe la nouă, cred. Sau nouă şi jumătate. Dar să ştii că nu sunt tocmai prieteni, ci doar colegi de la laboratoarele Quantum.

— Şi eşti sigur că nu aşteaptă să le pun masa?

— Bineînţeles. Chiar ei mi-au repetat că vin după masă. Avem de discutat afaceri.

Susan l-a privit intrigată.

— Nu mi-ai spus până acum!

— Ce nu ţi-am spus?

— Că aveţi de discutat afaceri. Eşti sigur?

John era dezorientat. Efortul de a-şi aminti *exact* ce spusese îi provoca întotdeauna o stare de confuzie.

— Ba ţi-am spus. Cel puţin, aşa cred...

Susan l-a măsurat cu o exasperare vădit ironică, la fel cum te uiţi la un căţeluş care nu ştie că s-a murdărit pe lăbuţe.

— Dacă ai gândi cu adevărat ori de câte ori spui "cred", n-ai mai fi atât de dezorientat, l-a mustrat ea cu duioşie. Dă-ţi seama, *n-are cum* să fie vorba de afaceri. Dacă ar fi aşa, de ce n-aţi discutat la serviciu?

— E ceva confidenţial, a lămurit-o John. N-am vrut să vorbim despre asta la serviciu şi nici măcar acasă la mine.

— Şi atunci, de ce aici?

— Eu le-am propus. Mi-am zis că ar fi mai bine să fii şi tu de faţă. De-acum încolo, toţi vor trebui să trateze cu firma "Johnny & Sue", nu-i aşa?

— Depinde cât e de confidenţial. Nu ţi-au făcut nici o aluzie?

— Nu, dar n-am nimic de pierdut dacă stau de vorbă cu ei. Poate că mă ajută la promovare.

— Dar de ce te-au ales tocmai pe tine? s-a mirat fata.

— Şi, mă rog, de ce nu? a ripostat John jignit.

— Păi, în mod normal, unui angajat cu funcţia ta nu i se dezvăluie chiar toate secretele companiei şi...

Interfonul a întrerupt-o în plină replică. Susan s-a repezit să răspundă, apoi a anunţat:

— Au venit!

2

Erau doi. Unul dintre ei se numea Boris Kupfer, şi John mai discutase cu el în câteva rânduri. Era un bărbat masiv şi agitat, cu o barbă scurtă şi ţepoasă, care bătea în albastru.

Celălalt era David Anderson, un individ mai scund şi mult mai liniştit, cu ochi vioi, pe care-i mişca în toate părţile, pentru a nu pierde nimic din ceea ce se petrecea în juru-i.

— Susan, a început John, puţin nesigur, încă ţinând uşa deschisă, aceştia sunt doi colegi de-ai mei: Boris...

Hop! Dăduse peste un gol în memorie, unul dintre multele pe care le poseda.

— Boris Kupfer, l-a completat uriaşul morocănos, zdrăngănindu-şi mărunţişul în buzunar. Iar dumnealui e David Anderson. Vă mulţumim pentru amabilitate, domnişoară...

— Susan Collins, a răspuns fata.

— Aţi fost foarte amabilă că ne-aţi pus apartamentul la dispoziţie. Vă cerem scuze că vă răpim din timp şi că vă încălcăm intimitatea în felul acesta, iar dacă ne-aţi putea lăsa singuri v-am fi şi mai recunoscători.

Susan l-a privit pe uriaş cu un aer extrem de serios.

— Vreţi să plec la un film sau ajunge dacă mă duc în cealaltă cameră?

— Ar fi minunat dacă aţi merge în vizită la o prietenă...

— Nu! a rostit ea ferm.

— Desigur, sunteţi stăpână pe timpul dumneavoastră. Duceţi-vă la film, dacă vă place.

— Când am zis "nu", m-am referit la faptul că nu intenţionez să plec din casă. Vreau să ştiu despre ce este vorba.

Pentru câteva clipe, Kupfer s-a arătat descumpănit. Într-un târziu, s-a întors spre Anderson, ca şi cum ar fi dorit să-i ceară părerea, apoi a spus:

— Domnişoară, este vorba de ceva confidenţial. Presupun că domnul Heath v-a explicat asta...

Vizibil jenat, John a dat să-i confirme spusele:

— Da, sigur, i-am explicat. Susan înţelege că...

— Susan, l-a întrerupt fata, nu înţelege şi n-are de gând să înţeleagă, pentru că nu i s-a explicat că trebuie să plece de acasă. Acesta este apartamentul meu, iar Johnny şi cu mine ne vom căsători peste două săptămâni. Împreună formăm firma "Johnny & Sue", aşa că trebuie să discutaţi cu amândoi.

Pentru prima dată, Anderson a intervenit în discuţie. Avea o voce surprinzător de gravă şi de egală, de parcă ar fi fost dată cu ceară.

— Boris, tânăra are dreptate. Ca viitoare soţie a domnului Heath, e direct interesată de propunerea noastră şi nu cred că ar fi bine să nu ţinem cont de dânsa. Dacă mă gândesc bine, chiar aş împiedica-o să plece, în caz că ar avea de gând s-o facă.

— Excelent, domnilor, a zâmbit Susan. Vă invit să beţi ceva. Putem începe imediat!

Cei doi s-au aşezat în fotolii, puţin încordaţi, au sorbit din pahare, apoi Kupfer a deschis discuţia:

— Heath, presupun că nu ştii prea multe despre programul companiei noastre în privinţa substanţelor cerebro-chimice.

— Nu, nu ştiu nimic, a recunoscut John stânjenit de propria-i ignoranţă.

— Nici n-ar trebui, a intervenit Anderson.

— Uite cum stau lucrurile, a continuat Kupfer, aruncând spre fată o privire oarecum îngrijorată.

— Te rog, fără detalii tehnice! i-a şoptit Anderson.

Uriaşul s-a înroşit abia perceptibil, apoi s-a grăbit să înceapă seria explicaţiilor:

— Fără să intru în detalii tehnice, trebuie să-ţi spun că firma noastră are un proiect ce vizează fabricarea de produse cerebro-chimice, adică substanţe care afectează creierul, după cum sugerează şi numele lor. Mai precis, ele modifică funcţiile superioare ale creierului.

— Cred că e un proiect foarte complicat, a intervenit Susan pe un ton calm.

— Întocmai. Creierul mamiferelor are sute de varietăţi moleculare caracteristice, pe care nu le găsim altundeva. Acestea au rolul de a regla activitatea cerebrală, inclusiv ceea ce noi obişnuim să înţelegem prin viaţă intelectuală. Proiectul respectiv este strict secret, de aceea domnul Anderson m-a rugat să nu dau detalii tehnice. Totuşi, trebuie să vă dezvălui anumite aspecte: de pildă, am făcut mai multe experienţe pe animale, dar am ajuns într-un punct mort. Dacă nu încercăm produsul pe oameni, nu vom avea niciodată dovada certă a eficienţei sale.

— Atunci de ce n-o faceţi? a întrebat Susan. Ce vă împiedică?

— Reacţia opiniei publice, dacă, din întâmplare, lucrurile nu vor merge cum ar trebui.

— Folosiţi voluntari!

— N-are rost. Laboratoarele Quantum nu-şi pot permite luxul de a da piept cu o publicitate negativă, în caz de eşec.

— Să înţeleg că lucraţi pe cont propriu? s-a mirat fata, măsurându-i ironic din priviri.

Anderson a ridicat o mână, oprindu-l pe Kupfer, care tocmai se pregătea să răspundă.

— Tânără domnişoară, a spus el apoi, întorcându-se spre Susan, permiteţi-mi să vă explic pe scurt cum stau lucrurile, ca să înlăturăm această confruntare verbală. Dacă proiectul reuşeşte, răsplata va fi imensă. În schimb, dacă vom da greş, Quantum ne va concedia, iar cariera noastră va fi terminată. E firesc să ne întrebaţi de ce suntem dispuşi să ne asumăm un astfel de risc, iar noi vă vom răspunde că nu credem în existenţa respectivului risc. Suntem destul de siguri că vom reuşi şi avem ferma convingere că nu vom pune în pericol viaţa nimănui. Corporaţia nu vrea şi nu poate să-şi încerce norocul; în schimb, noi suntem gata s-o facem. Şi acum, Kupfer, eşti liber să continui!

— Dispunem de o substanţă care acţionează asupra memoriei, şi-a reluat uriaşul expunerea. A avut efecte spectaculoase în cazul tuturor animalelor pe care am experimentat-o. Capacitatea lor de a învăţa s-a îmbunătăţit uimitor. Nu văd de ce oamenii ar reacţiona diferit…

— Pare foarte interesant, a murmurat John.

— Este cu adevărat fascinant, l-a completat Kupfer. Memoria nu se îmbunătăţeşte doar prin găsirea unei căi care să permită înmagazinarea mai multor informaţii. Toate cercetările noastre demonstrează că, în permanenţă, creierul înregistrează un număr aproape nelimitat de informaţii. Dificultatea constă în încercarea de a ni le aminti. De câte ori n-aţi simţit că vă stă un nume pe limbă şi totuşi nu reuşeaţi să-l rostiţi? De câte ori nu v-aţi găsit în situaţia de a nu fi în stare să vă extrageţi din memorie un lucru pe care în mod sigur îl cunoşteaţi, pentru ca două ore mai târziu, într-un context total diferit, să vi-l amintiţi perfect? Ce zici, David, am prezentat situaţia corect?

— Da, a răspuns Anderson. După părerea noastră, amintirea este inhibată dintr-un motiv simplu: creierul mamiferelor s-a dezvoltat peste nevoile reale, prin formarea unui sistem de stocare perfect. Un mamifer înmagazinează mult mai multe informaţii decât are nevoie cu adevărat şi decât e capabil să utilizeze, iar dacă şi le-ar putea aduce aminte pe toate în acelaşi timp, nu ar fi în stare să facă o selecţie rapidă, care să-i permită să reacţioneze prompt într-o situaţie dată. Amintirea e inhibată pentru a permite informaţiilor să iasă la iveală din magazia memoriei în cantităţi rezonabile, ce pot fi manipulate şi care sunt potrivite cu situaţia respectivă, astfel încât acestea să izbutească să estompeze toate celelalte date lipsite de interes. În creier, există o substanţă chimică specifică, ce acţionează ca un inhibitor al memoriei. Noi am obţinut un preparat capabil s-o neutralizeze, pe care l-am denumit dezinhibitor. Din constatările noastre, reiese că acesta nu are efecte dăunătoare.

Pe Susan a pufnit-o râsul.

— Acum am înţeles ce vreţi de la noi, a hohotit ea. Puteţi pleca, domnilor! Adineaori, spuneaţi că amintirea e inhibată tocmai pentru a le permite mamiferelor să reacţioneze cum trebuie, iar acum susţineţi că dezinhibatorul nu dăunează cu nimic. E clar că, sub influenţa lui, mamiferele se vor comporta nepotrivit; n-ar fi exclus chiar să nu mai fie în stare să reacţioneze în nici un fel. Şi dumneavoastră aţi venit aici să ne propuneţi ca Johnny să devină un soi de cobai, ca să vedeţi dacă intră sau nu într-o stare de nemişcare catatonică...

Anderson a sărit în picioare, iar colţurile buzelor au început să-i tremure nervos; după aceea, a făcut câtiva paşi mari prin cameră, ca un leu în cuşcă, şi într-un târziu s-a întors spre cei doi tineri.

— În primul rând, domnişoară, substanţa se administrează într-o anumită doză, a vorbit el, încercând să rămână calm. V-am explicat că am făcut numeroase experienţe pe animale şi că toate au început să înveţe mai repede. Nu am eliminat complet inhibitorul, ci numai l-am suprimat în parte. În al doilea rând, avem motive să credem că omul se poate descurca perfect în lipsa totală a inhibitorului. Creierul uman e mult mai mare decât al oricărui alt mamifer pe care am efectuat teste şi, în plus, ştim cu toţii că el are incomparabila capacitate de a emite gânduri abstracte. Este un creier parcă anume conceput pentru o rememorare perfectă, dar forţele oarbe ale evoluţiei nu au fost în stare să suprime substanţa inhibitoare, care, la urma urmei, era destinată animalelor inferioare, acestea transmiţându-ne-o, ca pe o nefastă moştenire.

— Sunteţi siguri? a întrebat John.

— *N-ai cum* să fii sigur! I-a repezit Susan.

— Suntem siguri, a intervenit Kupfer, dar avem nevoie de o dovadă ca să-i convingem pe ceilalţi. De aceea, trebuie să testăm substanţa pe un om.

— Adică pe John, a mârâit Susan.

— Da.

— În felul acesta, ajungem la întrebarea de fond. De ce tocmai John?

— Păi, a început Kupfer precaut, scărpinându-se în cap, avem nevoie de o persoană ale cărei şanse de reuşită să fie cât mai mari, iar efectul obținut trebuie să fie evident în ochii tuturor. Nu avem nevoie de cineva cu capacitate mentală atât de scăzută încât să fim obligați să-i administrăm doze mari, şi nici de o persoană foarte inteligentă, la care efectul să nu fie destul de vizibil. O persoană mediocră ar fi cea mai potrivită. Din fericire, deținem profilele fizice şi psihologice ale angajaților noştri. După o examinare atentă a tuturor datelor, am ajuns la concluzia că domnul Heath este cel mai potrivit pentru acest experiment.

— Vreți să spuneți că reprezintă mediocritatea absolută? a întrebat Susan.

John a simțit cum îi îngheață sângele în vine, la auzul expresiei pe care credea că numai el o întrebuințează şi care constituia secretul său cel mai ruşinos.

— Ei, haide, Susan! a încercat el să protesteze.

— Exact! a confirmat Kupfer, neluându-l în seamă. Mediocritatea absolută.

— Şi dacă face tratamentul, Pretindeți că n-o să mai fie aşa?

Buzele lui Anderson s-au întins, schițând un zâmbet trist.

— Întocmai. Cel puțin, aşa ar trebui să se întâmple. Iată ceva la care merită să vă gândiți serios, mai ales că urmează să vă căsătoriți în curând. În situația actuală, nu se întrevăd şanse de avansare la Quantum, pentru că, deşi domnul Heath e un angajat de încredere, reprezintă totuşi acea mediocritate absolută. Dacă acceptă să-i fie administrat dezinhibitorul, va deveni o persoană remarcabilă şi va fi promovat rapid. Gândiți-vă ce ar însemna asta pentru firma dumneavoastră...

— Ce ar avea firma de pierdut? a întrebat Sue, cu un aer mohorât.

— Vă repet, nu există nici un risc! a insistat Anderson. Este vorba de o doză mică pe care i-o vom administra mâine. Fiind duminică, nu ne va deranja nimeni şi vom avea posibilitatea să-l ținem sub observație câteva ore. Suntem siguri că totul va merge bine. Dacă v-am putea arăta cât de minuțioase au fost cercetările noastre şi cât de complete explorările privind eventualele efecte secundare...

— Experiențele au fost făcute pe animale, i-a amintit Susan, tăindu-i din aplomb.

A fost rândul lui John s-o întrerupă.

— Sue, numai eu voi hotărî dacă voi accepta sau nu, a spus el încordat. M-am săturat până peste cap să fiu considerat mediocritatea întruchipată. Merită să risc, dacă pot scăpa de ea.

— Johnny, nu te grăbi!

— Mă gândesc la firma noastră, Sue. Vreau să-mi aduc şi eu contribuția la prosperitatea ei.

— Gândeşte-te, prietene, dar nu pierde vremea! I-a îndemnat Anderson. Vă lăsăm două copii ale unei înțelegeri scrise, pe care vă rog să le studiați şi să le semnați. De asemenea, vă implor să nu arătați actele nimănui, indiferent de decizia pe care o luați. Ne vom întoarce mâine dimineață, să vă ducem la laborator.

Cei doi oaspeți au zâmbit, s-au ridicat din fotolii şi au ieşit pe uşă. În urma lor, John a început să răsfoiască încruntat hârtiile rămase pe măsuță.

— Tu nu crezi c-ar trebui s-o fac, nu-i aşa, Sue?

— Toată povestea asta mă îngrijorează.

— Înțelege, insă, că e şansa vieții mele să scap de mediocritate...

— La urma urmei, de ce faci atâta caz? În lumea asta există atâția proşti şi înfumurați, că un om obişnuit ca tine a ajuns o raritate. Nu ştiu dacă ți-ai dat seama, dar şi eu sunt mediocră...

— *Tu,* mediocră? Ai habar măcar cum arăți? Glumeşti, pesemne!

Susan s-a uitat în jos, privindu-se cu o undă de satisfacție. — Ei, atunci sunt

frumoasa ta mediocră, a râs ea.

3

I-au făcut injecția duminică dimineața, la orele opt. Nu trecuseră mai mult de douăsprezece ceasuri de când primise oferta. Un aparat de măsurare a funcțiilor corpului, total computerizat, i-a fost ataşat în dreptul organelor vitale, în timp ce Susan îl privea îngrijorată.

— Relaxează-te, Heath! I-a îndemnat Kupfer. Totul merge bine, dar încordarea îți măreşte pulsul, îți ridică tensiunea şi are repercusiuni asupra întregului experiment.

— Cum naiba să mă relaxez? a bombănit John.

— Vreți să spuneți că asta influențează într-atât rezultatele încât nu veți fi în stare să ştiți ce se întâmplă? a intervenit Susan pe un ton tăios.

— Nu, nu, a încercat Anderson s-o liniştească. Dacă Boris a zis că totul merge bine, atunci aşa e. Numai că animalele pe care am experimentat până acum erau sedate înainte de a li se face injecția; în cazul de față, însă, nu am considerat că ar fi necesar să procedăm la fel. În consecință, e normal să apară starea de tensiune. Sfatul nostru este să respiri rar şi să încerci să te calmezi.

Când, în cele din urmă, a fost deconectat de la aparate, se făcuse după-amiază.

— Cum te simți? I-a întrebat Anderson.

— Sunt puțin nervos, a răspuns John. În alte privințe, însă, totul e în regulă.

— Nu te doare capul?

— Nu. Totuşi, vreau să merg la toaletă. Cum naiba să mă relaxez când sunt nevoit să folosesc plosca?

— Sigur, sigur...

Când s-a întors de la toaletă, tânărul a început să bombăne:

— Nu simt nici o îmbunătățire a memoriei.

— Treaba asta nu se petrece cât ai bate din palme, i-a răspuns Anderson. Mai întâi, dezinhibatorul trebuie să ajungă în rețeaua vaselor sangvine ce irigă creierul...

Era aproape de miezul nopții când Susan a pus capăt unei seri apăsătoare, în care nici unul dintre ei nu vorbise prea mult şi nu dăduse atenție televizorului.

— Vreau să rămân aici! i-a spus fata. Trebuie să fiu lângă tine, în caz că se întâmplă ceva.

— Nu simt nimic deosebit, a replicat John posomorât. Sunt la fel ca înainte.

— Eu m-aş mulțumi şi cu atât, Johnny. Simți vreo durere sau vreo tulburare sau ceva neobişnuit?

— Nu, nu cred...

— Of, mai bine n-am fi acceptat! a pufnit Susan.

— Pentru firmă am făcut-o, a zâmbit John. Trebuia să ne asumăm un asemenea risc pentru firmă.

5

John a dormit prost şi s-a trezit posac, fără a depăşi însă ora fixă. A ajuns la timp la birou, şi aşa a început o nouă săptămână de lucru.

Totuşi, până la orele 11, mutenia lui a sfârşit prin a-i atrage atenția şefului său direct, Michael Ross. Ross era un bărbat masiv, cu sprâncene stufoase şi negre şi cu alură de hamal, deşi în realitate nu era un ins agresiv. John se înțelegea cu el, deşi nu-l plăcea în mod deosebit.

— Heath, ce s-a întâmplat cu buna ta dispoziție? I-a întrebat Ross cu vocea lui de bariton. Nu mai râzi, nu mai faci glume...

Ross cultiva o anumită prețiozitate în exprimare, ca şi cum ar fi vrut să şteargă efectul pe care ii provoca înfățişarea sa de hamal.

— Nu prea mă simt în apele mele, a mormăit John, fără să-şi ridice nasul din hârtii.

— Eşti mahmur? s-a interesat şeful, cu un aer fals binevoitor.

— Nu, domnule, a răspuns celălalt cu răceală.

— Păi, atunci, fruntea sus şi zâmbeşte! Cu figura asta acră n-o să-ți faci nici un prieten.

Lui John ii venea să răcnească. Afectarea lui Ross îl călca pe nervi chiar şi în cele mai bune zile ale sale, iar cea de față nu era una dintre ele.

Şi, parcă pentru a face situația şi mai insuportabilă, la nas i-a ajuns mirosul împuțit al unui trabuc. Nu mai avea nevoie de nici un alt indiciu pentru a şti că în imediata apropiere se afla James Arnold Prescott, şeful departamentului de vânzări.

Nu se înşelase. Prescott şi-a plimbat privirea de jur împrejur şi a urlat în gura mare:

— Mike, ce i-am vândut noi lui Rahway astă-primăvară? S-au ivit nişte păcătoase de probleme cu tranzacția aia — cred că în computer s-au introdus date greşite...

Deşi întrebarea nu-i fusese adresată, John a răspuns pe un ton egal, fără să-i tresară nici un muşchi de pe față:

— Patruzeci şi două de fiole de PCAP. Asta a fost pe 14 aprilie, factura numărul P-20543; s-a făcut un rabat de cinci procente, în caz că plata se efectua în treizeci de zile. Am primit toți banii pe 8 mai.

Se părea că toți cei prezenți în birou îl auziseră. Oricum, toată lumea se uita acum la el ca la o minune a naturii.

— De unde naiba ştii tu chestia asta? I-a întrebat Prescott. John l-a fixat intens, timp de câteva secunde, el însuşi vădit surprins de ceea ce-i ieşise din gură.

— Pur şi simplu, mi-am adus aminte, J.P.

— Nu mai spune! Atunci, repetă, dacă poți.

John s-a conformat, bâlbâindu-se puțin, iar şeful departamentului de vânzări şi-a notat datele pe o bucățică de hârtie de pe biroul lui, gâfâind din cauza efortului pe care-l făcea atunci când se apleca. Avea un abdomen enorm ce-i apăsa diafragma, şi de aceea respira foarte greu. Tânărul a încercat să risipească fumul agasant al trabucului, fără să schițeze gesturi prea evidente.

— Ross, verifică tu informația pe computer şi vezi dacă e ceva de capul ei, a urlat Prescott. Apoi, întorcându-se spre John, l-a privit iritat: Nu-mi plac glumele proaste, mai ales în chestiuni de serviciu. Ce făceai dacă luam cifrele astea ca atare, fără să le verific?

— N-aş fi făcut nimic, a răspuns John, conştient că se afla în centrul atenției. Datele sunt corecte.

Ross i-a întins lui Prescott listingul, iar acesta, după ce a citit-o, l-a privit drept în ochi:

— Asta-i din computer?

— Da, J.P.

Prescott s-a mai uitat o dată pe hârtie, apoi, făcând un semn cu capul spre John, a mârâit:

— Şi ăsta cine mai e? Noul nostru computer? Cifrele pe care le-a dat sunt corecte.

John a încercat să-şi destindă buzele într-un zâmbet timid, dar Prescott l-a fulgerat cu privirea şi a plecat, lăsând în urma lui mirosul rânced de trabuc.

— Heath, de unde ai scos informația asta? I-a întrebat Ross, la scurtă vreme după aceea. Ai aflat în vreun fel că avea nevoie de ea şi ai căutat-o în computer, ca să capeți în schimb o primă?

— Nu, domnule, l-a contrazis tânărul, începând să se simtă mai sigur pe sine. Pur şi simplu, mi-am amintit. Am o memorie bună pentru astfel de lucruri.

— Şi, în toți aceşti ani, ți-ai dat silința să o ascunzi de colegii tăi? Nimeni nu şi-ar fi închipuit că sub fruntea asta complet insignifiantă se ascunde o memorie atât de prodigioasă...

— N-avea rost să mă dau în spectacol, domnule Ross. Acum, că v-am ajutat, se pare că v-am devenit mai antipatic, sau mă înşel?

Nu se înşela. Ross i-a aruncat o privire ucigătoare şi i-a întors spatele.

6

În seara aceea, luau masa la *Gino's.* Surescitarea care pusese stăpânire pe John, în urma evenimentelor petrecute la serviciu, îl făcea pe acesta să întâmpine dificultăți ori de câte ori încerca să se exprime coerent, dar Susan l-a ascultat răbdătoare, dându-şi totodată silința să-i transmită o parte din calmul ei.

— Se prea poate să-ți fi amintit în mod natural, Johnny, i-a sugerat fata. Faptul în sine nu dovedeşte nimic.

— Ai înnebunit? a țipat el, dar imediat a coborât tonul, observând că logodnica lui a început să se uite îngrijorată în jur. Doar nu-ți închipui că e singurul lucru pe care mi-l amintesc! a continuat bărbatul, aproape în şoaptă. Cred că sunt în stare să reproduc orice replică pe care am auzit-o pe parcursul întregii mele vieți. Totul e să vreau să-mi aduc aminte. Zi-mi un vers din Shakespeare!

— "A fi sau a nu fi!"

— Termină cu glumele! a repezit-o John, cu o undă de enervare în glas. Dar, mă rog, nu contează... Problema e că dacă-mi spui un vers dintr-o piesă pe care am citit-o, pot să continui recitarea până mă plictisesc. Pe vremuri, când eram student, am citit şi eu câte ceva pentru orele de literatură, iar acum îmi amintesc absolut totul, *da capo al fine.* Parcă ar curge. Cred că pot să rememorez, cuvânt cu cuvânt, orice carte, orice articol, orice ziar pe care am pus vreodată mâna, la fel cum aş putea reface — scenă cu scenă — toate spectacolele de televiziune pe care le-am văzut de-a lungul timpului.

— Şi ce-ai să faci cu toate astea?

— De fapt, respectivele informații nu sunt tot timpul prezente în mintea mea, la modul conştient. Doar nu... Acum, insă, hai să comandăm ceva de mâncare. Mor de foame!

Cinci minute mai târziu, John a deschis din nou discuția:

— Doar nu crezi... Doamne, uite că n-am uitat unde rămăsesem! Nu-i uimitor? Doar nu crezi, deci, că înot tot timpul într-o mare mentală, compusă din versuri ce-i aparțin lui Shakespeare! Încercarea de a-ți aminti presupune un efort; în cazul meu, este vorba de un efort mic, dar de existat, el există...

— Şi care este mecanismul?

— Habar n-am! Cum ridici o mână? Ce ordine dai muşchilor tăi? Îți *doreşti* să ridici brațul şi reuşeşti. Nu e mare lucru, dar brațul nu se ridică decât dacă *vrei* tu. Cam în acelaşi mod, îmi amintesc tot ce-am văzut sau am auzit vreodată, dar numai atunci când vreau. Nu ştiu exact cum procedez, dar văd că merge.

Ospătarul le-a adus felul întâi, şi John a atacat mâncarea, hămesit. În schimb,

Susan ciugulea când şi când câte ceva, mai mult jucându-se cu furculiţa.
— Pare interesant, a murmurat ea.
— *Interesant?* s-a holbat el, aproape înecându-se. Am cea mai bună, cea mai minunată jucărie din lume: propriul meu creier. Înţelegi, voi putea să scriu corect orice cuvânt şi nu voi mai face niciodată greşeli de gramatică...
— Asta din cauză că-ţi aminteşti toate dicţionarele şi gramaticile pe care le-ai citit? a zâmbit subţire fata.
— Sue, nu-ţi bate joc de mine! a mustrat-o el.
— Dar nu-mi băteam joc...
Cu un gest scurt, John i-a cerut să tacă.
— Niciodată nu mi-a trecut prin cap să citesc dicţionare aşa, ca să mă aflu în treabă. Îmi amintesc, însă, din cărţi, cum erau scrise cuvintele, precum şi felul în care erau formulate frazele.
— În locul tău, aş avea destule îndoieli. Pot să pun pariu că ai întâlnit o groază de cuvinte scrise în fel şi chip, ca şi tot soiul de greşeli gramaticale prin cărţile citite.
— Nu ai dreptate! În majoritatea cazurilor, am întâlnit forme ale limbii literare folosite corect, ciudăţeniile lingvistice, greşelile şi ignoranţa constituind excepţii. Mai mult chiar, în timp ce stau de vorbă cu tine îmi dau seama că performanţele mele se îmbunătăţesc, simt că devin tot mai inteligent...
— Şi asta nu te îngrijorează? Dacă...
— Dacă devin *prea* inteligent, vrei să spui? Te rog să-mi explici de ce crezi că prea multă inteligenţă ar putea să-i dăuneze unui locuitor al Pământului!
— Voiam să spun că experienţa pe care o trăieşti acum nu se numeşte inteligenţă, ci doar memorie perfectă, l-a corectat Susan cu răceală.
— Cum adică, "*doar* memorie perfectă"? s-a îmbufnat John. Dacă îmi amintesc absolut totul, dacă vorbesc şi scriu o engleză impecabilă, dacă am la dispoziţie un număr uriaş de date şi informaţii, asta nu se numeşte că sunt mai inteligent? Ce altceva mai pretinzi de la inteligenţă? Nu cumva eşti puţin geloasă, iubito?
— Nu, i-a răspuns ea, pe un ton şi mai tăios. La urma urmei, nu mi-ar veni greu să-mi fac şi eu o injecţie...
John şi-a lăsat furculiţa pe masă.
— Doar nu vorbeşti serios!
— Nu, dar dacă totuşi aş face-o?
— Nu poţi folosi în avantajul tău informaţiile speciale pe care le deţii, numai ca să-mi subminezi poziţia...
— Ce poziţie?
Le-a fost adus şi felul al doilea şi, pe moment, John a avut o ocupaţie. După ce s-a săturat, tânărul s-a aplecat spre logodnica lui şi i-a şoptit triumfător:
— Poziţia mea de privilegiat al viitorului. *Homo superior!* Niciodată nu vor exista prea multe exemplare ca mine. Ai auzit şi tu ce-a spus Kupfer: unii sunt prea proşti ca să facă saltul, alţii sunt prea deştepţi şi nu se pot schimba prea mult. Eu sunt unic!
— Fireşte, mediocrul absolut! a adăugat Susan, aproape rânjind.
— Asta a fost înainte. Poate vor mai exista şi alţii ca mine; nu mulţi, asta-i sigur. Dar vreau să las ceva în urma mea, cât încă sunt unic. O fac pentru firmă, Sue! Pentru noi!
După ce a rostit aceste cuvinte, John s-a adâncit în gânduri, testându-şi creierul cu precauţie.
Susan şi-a vârât nasul în farfurie şi a continuat să mănânce în tăcere, o tăcere ce nu degaja nici un strop de fericire.

Timp de câteva zile, John a fost ocupat cu organizarea propriei memorii. Întreaga operațiune aducea cu întocmirea unei enciclopedii. Tânărul şi-a amintit pe rând toate întâmplările pe care le trăise în cei şase ani de când lucra la Quantum, tot ce auzise, toate actele şi documentele care-i căzuseră în mână.

Nu i-a fost deloc greu să lase deoparte detaliile neimportante, să le treacă în fişiere de rezervă, de unde nu mai aveau cum să interfereze cu analizele pe care le efectua. De asemenea, a pus în ordine şi alte informații, astfel încât acestea să constituie o progresie naturală. Apoi, după ce a ridicat scheletul, a început să activeze şi amintirile mai mărunte: bârfe (răutăcioase sau nu), fraze şi interjecții auzite pe durata şedințelor, de care nu fusese, insă, conştient la vremea respectivă. Datele ce nu se încadrau în nici un chip în decorul pe care îl alcătuise în mintea lui erau considerate ca fiind lipsite de valoare, golite de orice sens. Celelalte, în schimb, îşi ocupau locurile ce li se cuveneau, dobândindu-şi astfel veridicitatea.

Pe măsură ce această structură creştea şi devenea mai coerentă, noile informații adăugate căpătau un surplus de semnificație.

Joi dimineața, Ross s-a oprit în dreptul lui John.

— Heath, i-a spus el, vreau să te prezinți la mine în birou imediat, dacă picioarele tale catadicsesc să te poarte până acolo.

John s-a ridicat stângaci de pe scaun.

— E urgent? Sunt foarte ocupat.

— Într-adevăr, pari foarte ocupat.

Şi Ross a privit semnificativ spre biroul pe care se afla numai fotografia zâmbitoare a lui Susan.

— Ai fost la fel de ocupat toată săptămâna! a continuat şeful să-l ia peste picior. Şi totuşi, te întrebi dacă e necesar să vii în biroul meu. Pentru mine, problema nu prezintă importanță; pentru tine, insă, e vitală. Ai de ales intre uşa biroului meu şi uşa care dă în stradă. Te sfătuiesc să te grăbeşti!

John a dat din cap şi, fără să lase impresia că face exces de zel, l-a urmat pe Ross.

Ajuns în propriu-i birou, jefui s-a instalat în fotoliu, dar nu l-a poftit şi pe John să ia loc. În schimb, l-a fixat intens cu privirea, fără pic de bunăvoință, după care a deschis discuția:

— Heath, ce naiba te-a apucat săptămâna asta? Nu mai ştii care-i treaba ta?

— Din moment ce mi-am îndeplinit sarcinile, nu ştiu de ce-mi puneți o asemenea întrebare. Raportul complet despre problemele microcosmice e pe biroul dumneavoastră, şi vă rog să observați că l-am predat cu şapte zile înainte de termen. Mă îndoiesc că ați avea ceva să-mi reproşați în privința lui.

— Te îndoieşti, va să zică? Oare îmi este îngăduit să formulez reproşuri, dacă mă hotărăsc s-o fac, după ce-mi voi consulta sufletul? Sau trebuie să apelez la tine pentru a obține permisiunea?

— Se pare că mă înțelegeți greşit, domnule Ross. Mă îndoiesc că ați putea avea obiecțiuni *raționale* în ceea ce mă priveşte. Reproşurile de orice altă natură rămân, fireşte, la latitudinea dumneavoastră.

Ross a țâşnit din fotoliu.

— Ascultă, nemernicule, a urlat el, dacă mă hotărăsc să te dau afară să nu te aştepți să primeşti vestea în scris sau prin viu grai. O s-o afli când ți-oi trage un picior în spate şi o să te rostogoleşti pe scări. Vâră-ți amănuntul ăsta în creierul tău redus şi să nu mai deschizi gura! Nu discutăm acum dacă ți-ai întocmit sau nu rapoartele. Cine ți-a dat dreptul să faci pe şeful şi să-i controlezi pe toți?

John s-a făcut că nu aude.

— Vorbeşte! a zbierat Ross.

— Mi-aţi poruncit să nu mai deschid gura! a încercat tânărul să se scuze.

— Răspunde la întrebare! a urlat Ross, vânăt de furie.

— Nu mi-am dat seama că fac pe şeful.

— N-a existat persoană în birou pe care să n-o fi corectat cel puţin o dată. Ai trecut peste capul lui Willoughby, în privinţa corespondenţei pe tema T.M.P., ai intrat în fişiere confidenţiale pe computerul lui Bronstein, şi Dumnezeu ştie câte alte intervenţii ai avut... Încurci pe toată lumea din departament! Trebuie să pui capăt imediat acestei debandade. Ori avem din nou linişte în birou, ori te arunc afară. Ai înţeles, băiete?

— Dacă m-am amestecat în treburile altora, după cum vă exprimaţi, am făcut-o pentru binele companiei. În cazul lui Willoughby, de pildă, felul în care acesta a tratat problema T.M.P. a pus Quantum în situaţia de a încălca legile. V-am explicat asta în câteva memorii pe care vi le-am trimis, dar se vede treaba că n-aţi avut timp să le citiţi. Cât despre Bronstein, dobitocul era pe punctul de a produce firmei o pagubă de cincizeci de mii, prin simplul fapt că a ignorat indicaţiile generale şi a ordonat teste foarte costisitoare. Am putut să evit acest lucru foarte uşor, prin simpla confruntare a unor documentaţii cu amintirile mele foarte precise asupra acestui proiect.

Pe toată durata discuţiei, Ross părea să se fi umflat peste măsură. Ai fi zis că nu mai avea mult până să explodeze.

— Heath, îmi uzurpi rolul de şef! a gâfâit el. În consecinţă, strânge-ţi, te rog, lucrurile şi ia-ţi tălpăşiţa înainte de prânz. Şi dacă te mai prind vreodată pe aici, îmi rezerv plăcerea de a te ajuta eu să pleci, cu un picior în spate. Vei primi ordinul de concediere chiar înainte de a reuşi să-ţi faci bagajele.

— Nu încercaţi să mă intimidaţi, domnule Ross! I-a înfruntat John. Incompetenţa dumneavoastră a costat firma o jumătate de milion de dolari. Ştiţi foarte bine despre ce este vorba.

Timp de câteva secunde, peste capetele celor doi s-a lăsat o tăcere apăsătoare. Când a vorbit din nou, Ross era mult mai prudent:

— Ce tot îndrugi acolo?

— Quantum a pierdut licitaţia Nutley pentru că dumneavoastră nu aţi transmis Consiliului de Administraţie anumite informaţii pe care le deţineaţi. Ori aţi uitat, ori puţin v-a păsat — ca atare nu aveţi ce căuta în postul ăsta. Sunteţi total incompetent sau vă aflaţi în solda concurenţei, cum preferaţi...

— Ai înnebunit!

— N-am nevoie să fiu crezut pe cuvânt. Toate informaţiile există pe computer şi sunt uşor de găsit dacă ştii unde să le cauţi, iar eu am ştiut. Mai mult chiar, am întocmit deja dosare care vor ajunge pe birourile celor interesaţi la două minute după ce voi părăsi clădirea.

— Chiar dacă ar fi aşa, nu poţi avea certitudinea că nu greşeşti. Întreaga afacere nu este altceva decât o încercare de şantaj ordinar prin ameninţare sau calomnie.

— Ştiţi foarte bine că am dreptate. Dacă nu credeţi că deţin dovezile necesare, daţi-mi voie să vă amintesc că un anumit document a fost şters din memoria computerului, dar el poate fi refăcut cu uşurinţă din informaţiile deja existente. Atunci veţi fi pus în situaţia de a da explicaţii asupra felului cum a dispărut acel document din fişiere şi, bineînţeles, dumneavoastră veţi fi suspectul principal. Sunteţi conştient de faptul că nu e vorba de o cacealma.

— Tot şantaj se numeşte.

— De ce? Nu vă cer nimic şi nu vă ameninţ. Vă explic numai comportamentul

meu din ultimele două zile. Desigur, dacă voi fi obligat să-mi dau demisia, va trebui să-mi motivez gestul, nu-i aşa?

Ross tăcea.

— Prin urmare, e nevoie de demisia mea? a insistat John.

— Ieşi afară! a explodat şeful.

— Cu sau fără slujbă?

— Ai încă slujba.

Înainte de a părăsi încăperea, John a remarcat că fața lui Ross se schimonosise de ură.

8

Susan pregătise cina acasă la ea, dându-şi osteneala ca totul să iasă perfect. După părerea ei, arăta mai atrăgătoare ca oricând — aşa şi trebuia, fiindcă era important să-l distragă pe John de la preocuparea lui obsesivă: propriul creier.

— Gândeşte-te, iubitule, că sărbătorim ultimele nouă zile de burlăcie! a ciripit fata, încercând să pară voioasă.

— Sărbătorim mai mult decât atât! a corectat-o John, cu un zâmbet amar. Au trecut numai patru zile de când mi s-a injectat dezinhibitorul şi am reuşit să-l pun pe Ross cu botul pe labe. Acum o să-mi dea pace!

— Se pare că fiecare are motivele lui de bucurie, a murmurat ea, încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Povesteşte-mi ce te-a încântat pe tine.

Şi John i-a relatat întâmplarea de dimineață în fraze concise şi expresive, fără să se întrerupă sau să ezite vreun moment.

Susan l-a ascultat cu o expresie rece, nedorind parcă să-i împărtăşească sentimentul de triumf.

— Cum ai reuşit să obții informațiile despre Ross? l-a întrebat ea într-un târziu.

— Sue, nu există secrete, i-a răspuns John, plin de sine. Lucrurile *arată* obscure pentru că oamenii nu-şi aduc aminte. Dar dacă-ți aminteşti fiecare remarcă, fiecare comentariu sau cuvințel auzit, şi dacă le legi unele de altele, îți dai seama că toți oamenii se dau de gol până la urmă. Prinzi din zbor informații care, în vremurile noastre computerizate, te trimit chiar acolo unde ai nevoie. Acest lucru e posibil, cel puțin pentru mine. Am făcut-o în cazul lui Ross şi aş putea s-o repet ori de câte ori ar fi necesar...

— Da, dar în felul acesta îți vei atrage ura tuturor.

— Ross era într-adevăr furios. Merita să-l vezi!

— Şi crezi că e înțelept să procedezi aşa?

— N-are cum să-mi facă rău. L-am pus la colț.

— Dar are destulă trecere pe lângă conducerea companiei...

— Nu pentru multă vreme! Mâine, la ora două, am întâlnire cu Prescott şi cu trabucul lui împuțit. Am de gând să-l dau jos pe Ross din scaunul unde s-a cocoțat.

— Nu cumva te cam grăbeşti?

— Să mă grăbesc?! Dar nici măcar n-am început, Sue! Prescott nu reprezintă decât o treaptă în ascensiunea mea. Chiar şi Laboratoarele Quantum nu sunt decât o simplă treaptă...

— Totuşi, eu continui să cred că te grăbeşti! I-a contrazis fata. Ai nevoie de cineva care să te îndrume, cineva cu care să...

— N-am nevoie de *nimic!* Armele mele se află aici, a rostit el emfatic, atingându-şi tâmpla cu arătătorul, şi nimeni nu mă poate opri!

— Bine, hai să nu mai vorbim despre asta! Avem alte planuri de făcut...

— Ce planuri?

— Planuri legate de noi. Ne căsătorim în mai puţin de nouă zile. Sper că n-ai început să uiţi din nou! I-a mustrat Susan cu drăgălăşenie.

— Îmi aduc aminte de nuntă, i-a răspuns John morocănos, dar deocamdată trebuie să reorganizez Quantum. Mă gândeam să amânăm căsătoria până când reuşesc să preiau controlul.

— Serios? Şi, mă rog, cât timp o să-ţi ia treaba asta?

— E greu de spus. În orice caz, nu prea mult — deja am făcut paşi importanţi în această direcţie. Cred că am nevoie de o lună, poate două. Fireşte, însă, s-ar putea să ţi se pară că mă mişc prea repede..., a încheiat el pe un ton sarcastic. Respiraţia fetei devenise şuierătoare.

— Totuşi, aveai de gând să-mi ceri şi mie părerea? a întrebat ea, abia stăpânindu-se să nu urle.

John şi-a ridicat sprâncenele a mirare.

— De ce? Era necesar? Cred că-ţi dai şi tu seama ce se întâmplă. Nu ne putem opri acum, lăsând momentul să se irosească. Trebuie să batem fierul cât e cald. Şi să-ţi mai spun ceva... ştii că am devenit un geniu în matematică? Pot să fac toate operaţiunile cu viteza unui computer, şi asta pentru simplul motiv că, într-o perioadă a vieţii mele, am avut de-a face cu ele, iar acum pot să-mi amintesc răspunsurile. Am citit un tabel cu radicali şi...

Dar Susan l-a întrerupt, aproape ţipând:

— Doamne Dumnezeule, John, te porţi ca un copil care are o jucărie nouă! Ţi-ai pierdut posibilitatea de a privi în perspectivă. Iţi foloseşti memoria numai ca să te joci şi să faci feste altora. De fapt, tu nu eşti mai inteligent ca înainte, nu ai mai multă putere de judecată sau mai mult discernământ. Nici bunul simţ nu a suferit vreo modificare. Eşti la fel de periculos ca un băieţel care se joacă neştiutor cu o grenadă. Ai nevoie de îndrumarea cuiva cu mai multă minte.

— Nu mai spune! a rânjit John, mânios la culme. Chiar nu-ţi dai seama că sunt pe cale de a obţine ceea ce mi-am dorit?

— Serios? Nu-i aşa că şi pe mine mă doreşti?

— Poftim?

— Hai, John, ziceai că mă vrei! Întinde braţele şi ia-mă! Pune-ţi în funcţiune memoria ta fantastică. Adu-ţi aminte cine sunt, ce sunt, ce pot să fac, aminteşte-ţi căldura relaţiilor noastre, iubirea, sentimentele...

Cu sprâncenele încă încruntate, stăpânit în continuare de o nesiguranţă nefirească, bărbatul şi-a întins mâinile spre Susan, dar fata s-a retras câţiva paşi.

— Pe mine însă nu mă poţi obţine, Johnny! a continuat ea. E imposibil să-ţi *aminteşti* cum e să mă ţii în braţe. Trebuie să mă iubeşti ca să mă ai. Necazul cel mare e că tu nu ai nici bunul simţ şi nici inteligenţa necesare pentru a-ţi stabili priorităţile în mod rezonabil. Ia-ţi inelul înapoi şi ieşi afară, până nu-ţi arunc în cap cu ceva mai greu!

John s-a aplecat să culeagă inelul de logodnă.

— Susan...

— Ţi-am zis să ieşi afară! Poţi să-ţi iei adio de la firma noastră!

Fata se înroşise de furie. Neavând încotro, John s-a răsucit pe călcâie şi a părăsit apartamentul.

9

Când a sosit la birou, în dimineaţa următoare, Anderson era acolo, aşteptându-l. Cercetătorul părea neliniştit.

— Domnule Heath..., l-a întâmpinat el zâmbind şi ridicându-se de pe scaun.
— Ce doriţi? l-a întrebat John scurt.
— Putem vorbi în siguranţă?
— Din câte ştiu eu, nu există microfoane aici.
— Am venit să vă aduc aminte că poimâine, adică duminică, trebuie să vă prezentaţi la control. Sper că n-aţi uitat...
— Nu, *n-am uitat.* Sunt incapabil să uit ceva. În schimb, sunt capabil să mă răzgândesc. De ce e nevoie de control?
— De ce nu, domnule? Din câte am auzit noi, tratamentul a dat rezultate spectaculoase. Şi, în fond, n-are rost să aşteptăm până duminică. Veniţi cu mine chiar acum! Ne faceţi un mare serviciu, nouă, firmei şi, fireşte, umanităţii...
— Ar fi trebuit să mă ţineţi sub observaţie atunci, când eram în mâinile voastre, l-a repezit John pe un ton tăios. Totuşi, mi-aţi dat drumul pe teren, ca să zic aşa, fiindcă voiaţi să mă testaţi în condiţii naturale, fără să ştiţi, însă, cum vor evolua lucrurile. Pentru mine, riscul era enorm, dar nu v-a păsat.
— Domnule Heath, nu ne-am gândit nici un moment că...
— Scutiţi-mă, vă rog! îmi amintesc perfect ce mi-aţi spus duminica trecută şi mi-e foarte clar la ce vă gândeaţi. Prin urmare, dacă am acceptat riscul, acum sunt îndreptăţit să culeg roadele. N-am de gând să trec drept o curiozitate biochimică, recunoscând că îmi datorez inteligenţa unei injecţii hipodermice. Şi nici n-am nevoie de alţii de felul ăsta care să bântuie în jurul meu. Deocamdată, deţin un monopol în materie, şi intenţionez să profit cât mai mult de el. Voi fi dispus să cooperez cu voi, în folosul omenirii, numai după ce-mi voi fi atins scopurile. Dar nu uitaţi, eu sunt cel care va şti că a sosit momentul. De aceea, nu mă mai căutaţi; am să vă caut eu, la timpul potrivit. Anderson nu şi-a putut stăpâni un zâmbet.
— Şi, mă rog, cum ne veţi împiedica să anunţăm descoperirea noastră? Toţi cei cu care aţi venit în contact săptămâna aceasta vor mărturisi fără putinţă de tăgadă că v-aţi schimbat enorm, în urma injecţiei.
— Serios? Ascultă-mă bine, Anderson, şi, dacă e posibil, încetează să mai arborezi zâmbetul ăsta tâmpit, fiindcă mă enervează. Ţi-am spus că pot reproduce fiecare cuvânt rostit de tine şi de Kupfer. Îmi amintesc fiecare nuanţă de exprimare, fiecare căutătură piezişă. Toate astea mi-au spus mai multe decât o enciclopedie. Am învăţat destule, aşa că am verificat registrele cu concediile medicale, fiindu-mi foarte clar ce anume trebuia să caut. Se pare că nu sunt primul angajat de la Quantum căruia i s-a administrat dezinhibitorul.
Acum Anderson nu mai zâmbea.
— Prostii! a mormăit el.
— Câtuşi de puţin! a rânjit John. Ştii bine că am dreptate, ba mai mult, că am şi dovezi. Cunosc numele persoanelor implicate — spre surprinderea mea, una dintre ele era o femeie - la fel cum am aflat la ce spitale au fost tratate, dar şi falsele motive pentru care au fost internate. De vreme ce nu m-aţi prevenit asupra acestor lucruri, în momentul când m-aţi folosit pe post de cobai cu două picioare, consider că nu vă datorez nimic, decât cel mult o condamnare de câţiva ani la temniţă grea...
— Nu mai am chef de discuţii pe tema asta! I-a întrerupt Anderson. Totuşi, lasă-mă să-ţi mai spun ceva. Într-o bună zi, efectele tratamentului vor dispărea. N-ai cum să-ţi păstrezi memoria perfectă, Heath! Atunci vei fi nevoit să te întorci din nou la noi, implorându-ne să-ţi facem altă injecţie, dar poţi să fii sigur că în acel moment noi vom pune condiţiile.
— Prostii! a rânjit sarcastic John. Doar nu-ţi închipui că nu v-am cercetat rapoartele, mai ales pe acelea pe care le-aţi ţinut secrete. Mi-am făcut o idee foarte clară în privinţa lucrurilor pe care a trebuit să le ascundeţi. În general, durata

tratamentului nu este egală pentru toți subiecții, iar efectul cel mai lung se înregistrează invariabil acolo unde rezultatele au fost cele mai spectaculoase. În cazul meu, felul în care am reacționat la dezinhibitor a fost pur şi simplu extraordinar, aşa că efectul va dura un timp considerabil. Totuşi, dacă vreodată voi fi nevoit să vin la voi pentru o nouă injecție, voi avea grijă ca orice refuz de cooperare să atragă după sine o sancțiune drastică, mergând chiar până la distrugerea voastră. Nimeni n-are voie să mi se împotrivească!

— Lichea nerecunoscătoare...

— Nu mă mai bate la cap! I-a repezit John plictisit. N-am timp să-ți ascult invectivele. Cară-te! Am treabă!

Când a părăsit biroul, chipul lui Anderson devenise o compoziție savantă de teamă şi frustrare.

10

La două şi jumătate, John a intrat în biroul lui Prescott, fără să se sinchisească — pentru prima dată! — de fumul gros ce plutea acolo. Ştia foarte bine că, în curând, şeful departamentului de vânzări avea să fie obligat să aleagă între trabucuri şi carieră.

La acea oră, alături de Prescott se mai aflau Arnold Gluck şi Lewis Randall; ca atare, John şi-a dat seama că avea satisfacția (amară, ce-i drept) să se confrunte cu cei mai importanți oameni din secția lui.

Prescott şi-a pus trabucul în scrumieră şi l-a interpelat primul:

— Ross m-a rugat să-ți acord o jumătate de oră — prin urmare, să nu te aştepți la mai mult. Tu eşti ăla cu memoria de elefant, nu?

— Dacă nu ştiți, domnule, numele meu este John Heath, şi am venit la dumneavoastră pentru a vă prezenta o metodă de raționalizare a procesului tehnologic din întreprindere. Astfel, va trebui să folosim din plin avantajele epocii computerelor şi a comunicațiilor electronice şi să punem bazele modificărilor ulterioare, cerute de progresul tehnologiei.

Cei trei şefi s-au privit în tăcere. Gluck, un bărbat cu fața zbârcită şi tuciurie, a vorbit primul, după câteva secunde:

— Eşti cumva expert în management?

— Nu e nevoie să fiu, domnule. Lucrez aici de şase ani şi-mi amintesc perfect fiecare amănunt de procedură din toate tranzacțiile la care am luat parte. Vreau să spun că modelul acestor tranzacții, precum şi imperfecțiunile inerente îmi sunt foarte clare. Oricine poate să-şi dea seama unde ne vor duce risipa şi ineficiența. Dați-mi voie să vă explic planul meu; sunt sigur că mă veți înțelege.

Randall, ai cărui pistrui şi păr roşu îl făceau să pară mai tânăr, l-a întrerupt, folosind un ton sardonic:

— Sper să fie într-adevăr uşor de înțeles, fiindcă uneori ne este foarte greu să ne descurcăm cu conceptele prea sofisticate...

— Acum nu veți avea nici un fel de probleme, l-a asigurat John.

— Ți-au mai rămas fix douăzeci şi unu de minute, l-a avertizat Prescott, privindu-şi ceasul.

— Va dura mult mai puțin. Am făcut o diagramă şi mă voi strădui să vorbesc repede.

Toată expunerea i-a luat aproximativ cincisprezece minute, timp în care cei trei directori nu au scos nici un cuvânt. Când John a sfârşit ce avea de spus, Gluck l-a fixat cu ochii săi mici, plini de duşmănie.

— Prin chestia asta, pretinzi că întreprinderea s-ar descurca mai bine dacă am

reduce personalul la jumătate?

— Ar merge şi cu mai puţin de jumătate! i-a răspuns John cu răceală. În felul acesta, vom fi mult mai eficienţi. Nu putem concedia angajaţii din cauza sindicatelor, dar ii putem determina să plece dacă-i supunem unui subtil război de uzură. Cei care ocupă posturi mai înalte nu sunt protejaţi, aşa că putem scăpa de ei fără prea mari complicaţii. Dacă sunt prea bătrâni, îi scoatem la pensie; tinerii, în schimb, vor avea şansa de a se reprofila. Toate gândurile noastre trebuie să se îndrepte numai către prosperitatea lui Quantum.

Prescott, care până atunci preferase să păstreze o tăcere de rău augur, a tras cu sete din trabucul lui otrăvitor şi a intervenit în discuţie:

— Schimbările de asemenea anvergură trebuie studiate cu multă atenţie şi puse în practică treptat, cu maximă prudenţă. Ceea ce pare logic pe hârtie, în practică poate înlătura ecuaţia umană...

Dar John nu era dispus să ducă tratative, astfel că l-a întrerupt cu brutalitate:

— Prescott, înţelege o dată pentru totdeauna că, dacă această reorganizare nu se acceptă într-o săptămână şi dacă nu sunt însărcinat cu punerea ei în aplicare, îmi voi da demisia. Nu-mi va fi greu să găsesc o altă slujbă, eventual la o firmă mai mică, unde planul meu ar da rezultate mai repede. Voi începe cu o mână de oameni şi, fără să fie nevoie să angajez alţii, mă voi extinde şi voi deveni extrem de eficient, iar după un an voi fi în stare să distrug Quantum. M-ar distra teribil s-o fac, aşa că vă sfătuiesc să vă gândiţi bine înainte de a-mi da răspunsul. Cu asta, am epuizat jumătatea de oră acordată. La revedere! Şi John a părăsit încăperea.

11

Prescott s-a uitat în urma lui cu o privire rece şi calculată, apoi s-a întors spre ceilalţi.

— Cred că a vorbit foarte serios, a spus el. Cunoaşte mai bine decât oricine fiecare faţetă a operaţiilor pe care le facem. Nu-l putem lăsa să-şi dea demisia.

— Vrei să zici că trebuie să-i acceptăm planul? I-a întrebat Randall şocat.

— Nu neapărat. Acum plecaţi şi nu uitaţi că tot ce s-a vorbit aici e strict secret.

— Dacă nu întreprindem ceva, am vaga senzaţie că, în mai puţin de o lună, ne vom trezi toţi trei în stradă, a murmurat Gluck.

— N-ar fi exclus, l-a aprobat Prescott. Dar vă asigur că n-o să stăm cu mâinile în sân...

— Ce putem face?

— Dacă aflaţi, n-o să vă placă. În consecinţă, lăsaţi totul în seama mea. Nu vă mai gândiţi la asta! Vă doresc un week-end plăcut!

După plecarea celor doi, Prescott a căzut pe gânduri, mestecându-şi trabucul cu furie. Într-un târziu, a ridicat receptorul şi a format un număr pe derivaţie.

— Sunt Prescott. Luni dimineaţa, la prima oră, să te prezinţi în biroul meu! Regim de prioritate. Ai înţeles?

12

Anderson arăta pur şi simplu răvăşit, de-ţi venea să-i plângi de milă. Avusese un sfârşit de săptămână foarte neplăcut. Prescott, care nici el nu petrecuse mai bine, l-a abordat fără menajamente:

— Kupfer şi cu tine aţi făcut-o din nou, nu-i aşa?

— Mai bine să nu vorbim despre asta, domnule Prescott, i-a răspuns Anderson cu o voce stinsă. Amintiţi-vă că am hotărât de comun acord ca unele aspecte ale

cercetărilor noastre să vă rămână necunoscute. Noi ne-am asumat atât riscurile, cât şi gloria, iar Quantum avea să beneficieze numai de cea din urmă.

— Dar şi salariile vi s-au dublat, iar conducerea s-a obligat să vă pună la dispoziție toate fondurile necesare. Te-aş ruga să nu uiți acest mic amănunt. Răspunde-mi sincer: l-ați injectat sau nu pe Heath? N-are rost să vă ascundeți de mine, lucrurile sunt evidente...

— Da, l-am injectat!

— Şi ați fost atât de deştepți încât i-ați permis acestui... ăăă... acestui păianjen veninos să se năpustească asupra noastră şi să ne sufoce?

— Nu ne-am închipuit c-o să se întâmple aşa ceva. Când am văzut că n-a intrat în stare de şoc, aidoma celorlalți, ne-am gândit să-i testăm reacțiile "pe teren". Credeam că, după câteva zile, o să aibă o cădere nervoasă sau că efectul dezinhibitorului va dispărea.

— Dacă nu m-ați fi "protejat" în halul ăsta şi dacă nu mi-aş fi izgonit din minte toate referirile la experiențele voastre, ar fi trebuit să bănuiesc despre ce era vorba chiar atunci când mi-a dat acele detalii despre o tranzacție, pe care n-avea de unde să şi le amintească. În fine, cel puțin, acum ştim cum stau lucrurile. Numai că idiotul ne amenință că dacă nu-i acceptăm planul nebunesc de restructurare, îşi dă demisia şi distruge compania. Nu putem accepta nici să ne punem singuri ştreangul de gât, dar nici să-l lăsăm să plece.

— Dar nu cumva planul de restructurare e bun, având în vedere puterea lui de rememorare şi de sinteză?

— Nu mă interesează! Nemernicul vrea să-mi ia locul, şi cine ştie ce-i mai trece prin cap dacă nu scăpăm de el.

— Cum adică, să scăpăm de el? Acest experiment poate fi de o însemnătate capitală pentru proiectul cerebro-chimic.

— Lăsați-o baltă! Pur şi simplu, e un dezastru. N-ați reuşit decât să creați un super-Hitler.

— Dar efectul va scădea simțitor, a şoptit Anderson, cu o spaimă prost disimulată în glas.

— Serios? Când?

— Oricând, cu începere din acest moment. Nu ştiu sigur...

— Atunci, nu ne putem permite să riscăm. Trebuie să ne elaborăm un plan şi să-l punem în aplicare chiar mâine. Timpul ne presează...

13

John era extrem de bine-dispus. Felul în care îl ocolea Ross atunci când avea posibilitatea să-l evite, ca şi respectul cu care ii vorbea când nu mai avea încotro şi trebuia să dea ochii cu el, îl făceau să simtă că dobândeşte şi mai multă putere de muncă. Peste noapte, se produsese o răsturnare spectaculoasă în ierarhia Laboratoarelor Quantum, iar el ajunsese în vârf.

Nu putea să se mintă pe sine însuşi că nu-i plăcea. Dimpotrivă, savura cu patimă beția înălțimilor. Soarta i se schimbase radical şi incredibil de rapid. Nu trecuseră decât nouă zile de când îi fusese injectat dezinhibitorul, şi fiecare pas îl purtase tot mai departe!

În fine, nu izbândise chiar pe toate planurile. Susan se supărase prosteşte pe el, dar mai târziu avea să rezolve şi problema asta. Când fata va vedea culmile pe care urma să se cocoațe peste alte nouă zile, peste nouăzeci de zile...

John şi-a ridicat privirea. Ross apăruse lângă biroul lui, sperând să-i capteze atenția, dar nu îndrăznea totuşi să-i întrerupă şirul gândurilor. John s-a rotit cu

scaun cu tot, şi-a întins picioarele înainte, într-un gest de relaxare, şi l-a întrebat leneş:

— Vrei ceva, Ross?

— Dacă se poate, a început fostul lui şef, cu o atitudine umilă, aş vrea să veniţi până la mine în birou, domnule Heath. Avem o problemă destul de serioasă şi, sincer vorbind, cred că sunteţi singurul om din întreprinderea noastră care o poate rezolva.

John s-a ridicat încet în picioare.

— Serios? s-a mirat el. Ce s-a întâmplat?

Ross a aruncat în jur o privire semnificativă, sugerând că nu voia să fie auzit de ceilalţi colegi. După aceea, printr-un gest larg al braţului, l-a poftit din nou să-l urmeze.

John a ezitat câteva clipe, dar, cum vreme de ani de zile Ross exercitase asupra lui o autoritate de necontestat, a sfârşit prin a reacţiona în virtutea obişnuinţei.

Ross i-a deschis uşa politicos, dându-i întâietate, apoi a intrat şi el în încăpere şi a încuiat cu grijă uşa, postându-se după aceea în dreptul ei. De după corpul de bibliotecă şi-a făcut apariţia Anderson.

— La urma urmei, despre ce este vorba? a întrebat John tăios.

— Nu te nelinişti, Heath! a spus Ross, iar zâmbetul lui s-a preschimbat într-un rânjet de vulpe. Vrem doar să te ajutăm să scapi de starea anormală căreia i-ai căzut pradă şi să redevii băiatul simpatic dintotdeauna. Nu te mişca!

Anderson ţinea în mână o seringă hipodermică.

— Heath, te rog să nu te zbaţi! l-a îndemnat el. Nu vrem să-ţi facem nici un rău.

— Să ştiţi că ţip! i-a ameninţat John.

— Dacă scoţi vreun sunet, a mârâit Ross, iţi pun un căluş în gură şi ţi-l îndes atât de tare, încât o să simţi că-ţi sar ochii din cap. Nici nu ştii cât de mult mi-ar plăcea s-o fac!

— Am strâns probe materiale compromiţătoare pentru voi, pe care le-am ascuns într-un loc sigur. Dacă păţesc ceva...

— N-o să păţeşti nimic, domnule Heath! a încercat Anderson să-l liniştească. Cu dumneata s-a întâmplat ceva neprevăzut: ai dat de un mare necaz, iar noi te vom ajuta să-ţi recâştigi personalitatea de mai înainte. Oricum, lucrul acesta avea să se producă, mai devreme sau mai târziu — noi nu facem altceva decât să grăbim reacţia...

— Aşadar, eu am să te ţin, i-a explicat Ross cinic, şi te rog să nu te mişti, fiindcă prietenul meu ar putea să-ţi injecteze o doză mai mare decât e necesar şi după aceea n-ai să mai fii în stare să-{i aminteşti nimic...

— Deci asta puneaţi voi la cale! a exclamat John, dându-se înapoi. Vreţi să uit totul despre voi, toate informaţiile. Credeţi că aşa veţi fi în siguranţă. Dar...

— Heath, nu-ţi vom face nici un rău! a repetat Anderson, străduindu-se să pară convingător.

Pe fruntea lui John apăruseră broboane de sudoare, iar el se simţea pe jumătate paralizat de furie şi oroare.

— Vreţi să devin amnezic! a rostit gâfâind, cu teroarea specifică individului care se ştie capabil de a-şi aminti totul.

— Atunci nu-ţi vei da seama nici măcar de asta! a rânjit din nou Ross. Haide, Anderson, dă-i drumul!

— Eh! a mormăit Anderson resemnat. Uite cum sunt nevoit să distrug un experiment perfect!

Şi, rostind aceste cuvinte, cercetătorul a ridicat braţul flasc al lui John şi a pregătit seringa.

În clipa aceea, s-au auzit bătăi în uşă şi o voce strigând: "John!".

Anderson a încremenit şi a ridicat o privire întrebătoare spre Ross. În primul moment, acesta s-a răsucit în direcţia uşii, dar apoi s-a răzgândit şi a vorbit în şoaptă:

— Grăbeşte-te, doctore, fă-i injecţia! Vocea s-a auzit din nou:

— Johnny, ştiu că eşti acolo! Am chemat poliţia! Trebuie să apară în câteva minute!

— Fă-i injecţia! a insistat Ross, tot în şoaptă. Minte! Şi oricum, până va veni poliţia, totul se va fi terminat. Nu vor putea să dovedească nimic...

— Imposibil! I-a contrazis Anderson, dând din cap cu putere. E logodnica lui. Ştie că a fost tratat cu dezinhibitor. A asistat la întreaga operaţie.

— Tâmpitule!

Între timp, Susan începuse să izbească uşa cu picioarele; după alte câteva clipe, vocea fetei s-a auzit înfundată:

— Daţi-mi drumul! E Johnny... Lăsaţi-mă în pace!

— Numai aşa l-am putut convinge să accepte, i-a explicat Anderson lui Ross. Şi, de fapt, nici nu cred că mai e nevoie să-i facem ceva. Uită-te la el!

John se prăbuşise într-un colţ, cu ochii sticloşi. În mod clar, se afla într-o stare de totală inconştienţă.

— Din cauza groazei, a suferit un şoc, şi-a continuat Anderson explicaţiile. În mod normal, asta ar trebui să aibă influenţă asupra memoriei. Cred că efectul dezinhibitorului a fost anihilat. Dă-i drumul fetei înăuntru şi lasă-mă *pe mine* să vorbesc cu ea.

14

Susan arăta foarte palidă aşa cum stătea îngenuncheată lângă John, ţinându-l în braţe cu un aer protector.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea alarmată.

— Presupun că n-aţi uitat injecţia cu..., a început Anderson.

— Da, da. Ce s-a întâmplat *acum?*

— Trebuia să vină la control alaltăieri, dar a refuzat categoric s-o facă. De asemenea, am primit o serie de rapoarte de la superiorii lui, care ne-au îngrijorat foarte tare. Domnul Heath devenise arogant, megaloman şi irascibil. Dar probabil că aţi remarcat şi dumneavoastră comportarea lui. Văd că nu mai purtaţi inelul...

— Ne-am certat...

— Atunci, sper că înţelegeţi situaţia. Era... mă rog, dacă ar fi fost o maşinărie, am fi spus că i s-a încins motorul din cauza suprasolicitării. Astăzi dimineaţă ne-am dat seama că trebuia neapărat să fie supus unui tratament adecvat. L-am convins aşadar să vină aici, am închis uşa şi...

— Şi i-aţi injectat cine ştie ce substanţă, în timp ce eu ţipam şi încercam să intru!

— Vă înşelaţi, a contrazis-o Anderson. Intenţionam să folosim un sedativ uşor, dar era prea târziu. Domnul Heath a suferit un şoc nervos şi a leşinat. Dacă vreţi, puteţi să-l controlaţi: nu-i veţi găsi nici o înţepătură pe tot corpul. Ca logodnică, presupun că nu vă e jenă să vă uitaţi peste tot...

— Am să văd eu, a spus Susan. Ce se întâmplă cu el acum?

— Sunt sigur că o să-şi revină. O să fie ca mai înainte.

— Adică acelaşi mediocru absolut?

— N-o să mai aibă o memorie perfectă, dar, de fapt, până acum zece zile, aceasta era starea lui naturală. Fireşte, firma o să-i acorde concediu medical nelimitat, cu

plata integrală a salariului. Dacă va fi nevoie de tratament medical, cheltuielile le vom suporta tot noi. Şi dacă se va simţi în stare să-şi reia vechea lui slujbă, îl vom primi oricând bucuroşi...

— Bun! Vreau să-mi daţi în scris tot ce mi-aţi spus acum. Aştept până la sfârşitul zilei. În caz contrar, voi vorbi cu avocatul meu, mâine la prima oră.

— Dar, domnişoară Collins, dumneavoastră ştiţi foarte bine că domnul Heath s-a oferit voluntar. În plus, şi dumneavoastră v-aţi dat acordul.

— Iar dumneavoastră ştiţi la fel de bine că ni s-au ascuns anumite aspecte ale acestui experiment. Nu cred că v-ar conveni să se declanşeze o anchetă... Prin urmare, aveţi grijă ca până mâine să primesc în scris toate promisiunile pe care mi le-aţi făcut.

— În cazul acesta, va trebui să semnaţi şi dumneavoastră o înţelegere prin care să recunoaşteţi că nu noi suntem vinovaţi de accidentele suferite de domnul Heath.

— Vom vedea. Mai întâi, vreau să ştiu cu exactitate ce a păţit logodnicul meu. Poţi să mergi, iubitule?

— Da, Sue, a răspuns John cu o voce răguşită şi uşor speriată.

— Atunci, hai să plecăm de aici!

15

John fusese obligat să mănânce o omletă uriaşă şi să-şi bea cafeaua, înainte ca Sue să-i permită să vorbească despre cele întâmplate.

— Sue, nu înţeleg cum de s-a nimerit să fii acolo!

— Intuiţie de femeie.

— Ba nu, mai degrabă, inteligenţa lui Susan!

— Bine, bine, cum vrei tu. După ce ţi-am aruncat inelul în cap, mi-am plâns puţin de milă. Pe urmă mi-a trecut, dar am început să încerc sentimentul că pierdusem ceva foarte preţios. Oricât de ciudat ţi s-ar părea, îmi eşti foarte drag.

— Iartă-mă, Sue! a şoptit John umil.

— Ar trebui să mă rogi mai cu foc, a zâmbit fata. Nici nu-ţi închipui cât de insuportabil erai. Curând, însă, mi-am dat seama că dacă eu, care te iubeam, nu te mai putusem suporta, atunci colegii tăi trebuie să fi avut sentimente mult mai violente faţă de tine. Ajunsesem până acolo încât îmi închipuiam că voiau să te omoare. Să nu mă înţelegi greşit. Eram nevoită să recunosc că meritai să fii omorât, dar numai de mâna *mea.* N-aş fi permis altei persoane să facă aşa ceva, indiferent cine ar fi fost ea. Când n-ai mai dat nici un semn de viaţă...

— Of, Sue, aveam atâtea planuri şi mi se părea că sunt în criză de timp...

— Da, ce să spun, voiai să termini toate treburile în două săptămâni! Ştiu că nu eşti întreg la minte, dar nici chiar aşa! Azi-dimineaţă, însă, am ajuns la limitele răbdării. Am venit la birou, pentru a vedea ce mai faci, şi, când colo, te-am găsit încuiat într-o cameră.

Amintindu-şi prin ce trecuse, tânărul s-a cutremurat.

— N-am crezut vreodată c-o să mă bucur să te aud ţipând şi lovind în uşă, dar atunci m-am simţit în al nouălea cer. De fapt, tu i-ai oprit...

— Te deranjează dacă discutăm despre asta?

— Cred că nu. Mă simt bine.

— Ce-ţi făceau?

— Voiau să-mi inhibe la loc memoria. Eu credeam, însă, că intenţionează să-mi injecteze o doză mărită, ca să devin complet amnezic.

— De ce?

— Pentru că ştiau că deţineam probe concludente împotriva lor. Puteam să-i

arunc în stradă şi să ruinez compania.

— Chiar puteai?

— Bineînțeles.

— Dar nu ți-au făcut injecția, nu? Sau m-a mințit Anderson?

— Nu mi-au făcut nimic.

— Şi acum te simți bine?

— După cum vezi, nu sunt amnezic.

— Nu intenționez să-ți țin lecții de morală, dar sper că ai învățat câte ceva din cele întâmplate.

— Mda, îmi dau seama că ai avut dreptate.

— Atunci mai acordă-mi încă un minut, pentru o scurtă prelegere, pe care te rog să n-o uiți. Te-ai grăbit, ai acționat prea repede, prea deschis, fără să ții seama de reacțiile violente ale celorlalți. Ai confundat memoria perfectă cu inteligența. Dacă ai fi lăsat pe cineva cu adevărat inteligent să te ajute...

— Aveam nevoie de tine, Sue.

— Mă ai acum, Johnny.

— Şi ce ne mai rămâne de făcut?

— Întâi şi întâi, să obținem hârtia cu promisiunile celor de la Quantum, iar dacă te simți bine, să semnăm şi noi declarația pe care ne-au solicitat-o. În al doilea rând, ne vom căsători sâmbătă, aşa cum planificasem inițial. Mai târziu, vom vedea noi... Dar, iubitule, eşti sigur că totul e în regulă?

— Fără doar şi poate, draga mea! De vreme ce suntem împreună, totul e minunat...

16

Nunta lor a fost mai degrabă modestă. Întâmplarea a făcut ca numărul invitaților care au participat efectiv la ceremonie să fie mai mic decât doriseră mirii. De la Quantum nu fusese invitat nimeni, pentru că Sue se opusese cu fermitate.

Un vecin de-al ei adusese o videocameră pentru a înregistra desfăşurarea "solemnității". Lui John, un asemenea gest i se părea a fi culmea conformismului, dar logodnica lui insistase şi nu putuse s-o refuze.

La un moment dat, vecinul respectiv s-a apropiat de el şi l-a abordat posomorât.

— Nu pot să pornesc drăcia asta! Cu toții am crezut că tipii de la magazin mi-au vândut un aparat care funcționează, şi când colo... Mă duc să le dau un telefon ticăloşilor ălora!

Şi individul a luat-o la fugă pe scări, spre cabina telefonică plasată în fața capelei. John s-a uitat curios la camera de luat vederi, apoi a remarcat că pe măsuța de lângă el se afla o broşură cuprinzând instrucțiunile de folosire. Împins de curiozitate, a parcurs-o rapid, după care a pus-o la loc. Şi-a aruncat privirea de jur-împrejur, dar în acel moment nimeni nu-l băga în seamă. Fiecare invitat părea să fie ocupat cu altceva. În consecință, tânărul a ridicat capacul din spate şi s-a uitat cu atenție în interiorul aparatului. După aceea, s-a răsucit spre peretele opus şi a căzut pe gânduri, cu privirea ațintită în gol. Ochii lui încă mai căutau aiurea, când mâna dreaptă i s-a strecurat în mecanismul docil, operând o mică ajustare. După câteva secunde, John a pus capacul la loc şi a apăsat pe tasta de pornire.

Chiar atunci s-a întors şi vecinul în fugă. Bietul om părea exasperat.

— Cum naiba să urmez instrucțiunile dacă nu le înțeleg? a exclamat el, cu răsuflarea tăiată.

Apoi, uitându-se la camera de filmat, s-a încruntat a mirare.

— Hai, că-i nostim! Merge! Poate că nu mi-oi fi dat eu seama şi a funcționat tot timpul...

17

— Poți să săruți mireasa! a rostit pastorul cu bunăvoință, iar John a luat-o în brațe pe Susan şi a executat ordinul cu entuziasm.

— Ai reparat aparatul, i-a şoptit fata, nedezlipindu-şi buzele de ale lui. De ce?

— Am vrut să iasă totul bine, i-a răspuns el, tot în şoaptă.

— Ai vrut să faci iar pe deşteptul...

Cei doi tineri s-au retras fiecare câte un pas şi s-au privit, sorbindu-se din ochi, apoi au început din nou să se sărute, în timp ce asistența se foia în scaune şi chicotea.

— Dacă te mai dai în spectacol, te jupoi! i-a şoptit din nou Susan. Câtă vreme nu ştie nimeni că ți-ai păstrat memoria perfectă, nu există pericolul de a fi obstrucționat. Ascultă-mi sfaturile, şi într-un an vei obține tot ce-ți doreşti.

— Da, iubito, i-a răspuns John, blând ca un mieluşel.